

V. Megre Oroszország zengő cédrusai könyvsorozata, Anasztázia ihletése alapján

A héten kaptam egy üzenetet, hogy még a héten fejezzem be a régen tervezett összefoglalót az Anasztázia könyvsorozatról. Szót fogadok.

Ez is, mint nagyon sok hasonló könyv, az olvasóknak mást és mást mond. Sőt, ha újra olvassuk, akkor gyakran ugyanazon olvasó számára is más értelmet nyer, új felismeréseket ad. Kifejezetten saját megfigyeléseimet írom le. Idézetekkel pontosabban ki lehetne fejezni a könyvek mondanivalóját. Ugyanakkor a könyveket bárki elolvashatja. Ezért inkább arról írok, amit a sorok közt kiolvasni vélek, illetve amiről úgy érzem, fontos – feltételezem, nem csak – számomra.

Anasztázia jövőképe alapjának világnézetét tekintem. Tekinthesem akár hitvallásnak, vallásnak is. Az emberek szerves összekapcsolódását egymással és a környező természettel, az Egységgel való összetartozását, a Teremtővel való közvetlen kapcsolatát valló és élő életmódnak. Itt az újra és újra megszülető, az anyagi világba vissza-visszatérő ember alkotótárs a Teremtés tökéletesítésében.

Anasztázia felidéz bennünk egy sor elfeledett, elfeledtetett emléket. Felidézi, honnan indultunk, elmagyarázza napjaink történéseit és azok hátterét. Megalkotott egy jövőképet, ahová ezt a képet erősítve mi is eljutunk.

Bár orosz nyelven fogalmazták meg, és elsősorban orosz viszonyok közti megvalósításra alkalmas formában került papírra, Anasztázia lényegi mondanivalója mindenkire szól.

Egy rövid mondatban foglalja össze az emberiség küldetését, feladatát: Tökéletesíteni a létezés közegét! (A magyar fordításban: Tökéletesítsd életed terét.) Létezésünk közegének, illetve tágabb értelemben életünk terének minősül gyakorlatilag minden, ami körülvesz bennünket, a látható és az átlagember számára láthatatlan világ, az egész Univerzum. Beleértve és mindenekelőtt saját lényét. Küldetésünk tehát, tökéletesíteni önmagunkat, továbbadni az életet és gyermekeinket segíteni, hogy nálunk tökéletesebbek legyenek. Javítanunk kell a bennünket körülvevő életteret, hogy azt tökéletesebb állapotban adjuk át utódainknak. Addig visz ez a gondolatsor, hogy az ember új, egyre tökéletesebb világokat alkothat. (Ez paradox módon hangozhat. Ha a valami tökéletes, akkor mi az, hogy tökéletesebb? Mégsem volt korábban tökéletes? A paradox, egymásnak ellentmondónak tűnő dolgok mintha szerves részei volnának a világnak. Elég, ha csak a kezdet és vég dilemmájára gondolunk, ami talán csak az emberi agy számára felfoghatatlan.)

Itt be is fejezhetném. Ám van még egy sor feljegyzésem.

Az egyik, hogy sok párhuzamot találtam az orosz és a magyar régmúlt között. Sok szó esik a védikus életmódról. Arról is, hogyan vezették félre az embereket, hogyan alakult ki a rabszolgatartó társadalom és hogyan működtetik ma is. Ez talán külön téma. Ezt csak azért jegyzem itt meg, mert szeretnék elvonatkoztatni attól, hogy a könyv és a háttér orosz. A leírtak és az abból kikövetkeztethetőek egyetemes részére összpontosítva lehet és kell megtalálni azt, ami a mi körülményeink közt megvalósítható.

A családi birtok települések hálózata. Ezek régebben a szerez települések és a tanyavilág formájában léteztek. A magyar fordításban szereplő család szó az orosz eredetiben nemzetségként jelent meg. Értsük tehát család alatt ezt a bővebb értelmet. A családi birtok lényege, hogy a vérvonal számára nyújtson otthont, élelmet, szeretettel átítatott természetes környezetet.

Adjátok vissza a hazátokat magatoknak emberek! Ez egy másik kulcsmondat, ha úgy tetszik recept, utasítás a jövőkép megvalósításán tevékenykedők számára. A haza alatt egyértelműen szülőföldet kell érteni. A családi (nemzetségi) birtok legyen egy kis saját világ, saját szülőföld. Itt kerül kialakításra az a Szeretet-tér, ahol megszületik a gondolat a szerelmesekben, hogy (milyen) gyermeket nemzenek, itt történik a fogantatás, itt él a leendő anya az áldott állapot idején, itt jön világra és itt nevelkedik a gyermek.

Anasztázia szeretet-tere egy erdei tisztás és környéke. A tajgában, érintetlen természeti környezetben. Az ember nem „műveli”, mégis minden nő benne, amire szükség van. Ez egy tökéletes hely az ő és gyermekei számára, egy minta, példa lehet számunkra. Mondhatjuk, egy elérendő cél. Egy erdő, amely kert is egyben. A kerterdő (nem erdőkert) egy önfenntartó környezet, amely táplálékkal, élelemmel is ellátja az ott élő embert. Egy ilyen kerterdő létrejötte, kialakítása időbe telik. Az Anasztázia által alkotott kép világméretű megvalósulása is időbe telik. Ám, ha valakit visszatart, hogy ezen földi életében már nem valósulhat meg ez a fajta környezet és élet, ő talán kihagyja a számításból az újraszületést. Talán figyelmen kívül hagyja az Egységhez való tartozását. Létezésünk közegének tökéletesítéséhez minden apró tettünkkel hozzájárulhatunk.

Gyakran azt sem tudom, mit fogok tenni egy adott napon, vagy a közeli jövőben, esetleg öt, tíz éven belül. Ehhez képest évszázadokra, évezredekre előre tekinteni felfoghatatlannak tűnik. Mégis... Ha tudom, hogy el akarok jutni egy távoli helyre, az élet segít összerendezni a körülményeket, nekem „csak” haladnom kell. Megtenni a következő lépéseket, ameddig belátható az út. A hosszú távú célt szem előtt tartva megtenni, „amit ma megtehetsz”...

Anasztázia nem foglalkozik kiskerttel. Ám nagy jelentőséget tulajdonít a kiskerteknek. A kiskertek átmenetet jelentenek a kerterdők felé. Itt jegyzem meg, példázata alapján az ember azt is megválaszthatja, hová születik meg következő életében. Tehát az általa tökéletesített természeti környezetben folytathatja életét. Azon a birtokon, abban a kertben, amit ő maga alakított, abban a szeretet-térben, amit már ismer, amelynek része.

A családi birtok Anasztázia iránymutatása alapján legalább egy hektárnyi. Fontos az elegendő terület, a terjed-elem. Legyen valóban elég Tér köröttünk.

A család, a nemzetség szervesen kapcsolódik a település közösségéhez. Tagjai segítik egymást szükség esetén. Részt vesznek a közös szer-tartásokon, a település ügyeit érintő tanácskozásokon. Anasztázia egy csatornázott válasza szerint, jelenleg nincs olyan családi birtok település, amelynek működése példaértékű lehetne. Nem egy általam nagyra értékelt és tisztelt bölcs ember (mester) szerint korunk (magyar) embere még nincs azon a színvonalon, hogy közösségben éljen. Hozzáteszem, talán a meglévő közösségek sem olyanok, amelyek tagjaként élni akarnánk. Ez csak annyit jelent, tökéletesíteni kell magunkat és a közösségeket is és kitartónak lenni a nehézségek, súrlódások ellenére is.

A közösség és tagjai kapcsolatának mellérendeltnek kell lennie. Magyarként (talán csak) ez működhet. Ahogy nyelvünk, nyelvtanunk szerkezete, ebből adódóan

gondolkodásunk, viselkedésünk is természetes állapotában mellérendelő. Egy közösségnek is engednie kell kibontakozni az egyént, ugyanakkor senki sem zsarnokoskodhat egy közösség felett.

Az önzetlenség, mint alapvető isteni minőség, a jövőkép megvalósulásának egyik előfeltétele, egy közösség működésének is kulcsa. Tulajdonképpen önzés-mentesség. Napjainkban sokkal inkább cserekereskedelem figyelhető meg. Anasztázia elmondja, hogy a pénzt a rabszolgaság fenntartásának érdekében találták ki. Ma is így működik. A pénz helyettesítésére tett próbálkozások, bármilyen elszámolás, mérlegelés, csereérték meghatározás, – tudatos az, vagy sem, – zsákutcába vezetnek. Ahogy az önzetlenséggel való visszaélés is rombol. Mégis... E felé érdemes tartani. A tőlünk telhető mértékben – de csak annyira, ami nem veszélyeztet bennünket – adjunk másoknak a magunkéból, végezzünk önzetlen szolgálatot, – és erre Anasztázia komolyan figyelmeztet – de csak arra érdemesek részére. Az pedig talán mindegy, önzetlenség-e vagy sem, ha utódaink életminőségét szem előtt tartva teszünk a célért.

Anasztáziának különleges képességei vannak. Gondolatot olvas, ismereteket tud kiolvasni az Univerzum ismerettárából, áthelyezi magát a tér egyik helyéről a másikra, akrobata mutatványokat hajt végre és hasonló. Ezek szerinte egyáltalán nem különleges képességek, mert ezek minden ember alapfelszereltségéhez tartoznak. Csak életmódunkkal tönkretettük ezeket az érzékelő eszközeinket, fizikai és nem fizikai testünket. Ma, képességei kihasználása helyett, képességeihez képest együgyűnek mondható eszközöket készít és használ az ember. Egyes eszközök pedig teljesen szükségtelenek is, mert vélt, hamis szükségletek kielégítésére szolgálnak. Ez is egy cél tehát, visszanyerni képességeinket, a gyermekek esetében nem szabad elrontani hagyni azokat. Röviden, a képességeket megőrizni, fejleszteni, és hagyni, hogy az ismeretek gyakorlásán keresztül nyíljon az ért-elem.

Anasztázia jövőképe megvalósulását sok ember közös képalkotása, mindennapi tettei gyorsítják. Persze, talán szinte minden olvasóban más és más kép jelenik meg, ami teljesen rendjén van, szeretet-terek kialakítása egyedi lesz. A közös – és ez nagyon lényeges – az érzés, amit a kép megjelenése okoz bennünk. A tiszta gondolatokkal, tiszta szándékkal létrehozott kép keltette felemelő érzés, hangulat.

Azok számára, akiket lelkesít Anasztázia, jó élettér tökéletesítő gyakorlat a közös munkálkodás. Találkozások, szertartások, közös ünneplések, tanácskozások, kalákák és hasonlóak. A könyv említi, az orosz tanácskozások a vecse keretében zajlottak. Ez ahhoz hasonló lehetett, mint magyar eleink törzsi gyűlései. Még nem tudatosult bennem, miért lehet ez lényeges.

Ma még szétszórtan, egymástól kisebb-nagyobb távolságra vagyunk a kép hordozói, az ország több pontján élünk. Van, aki már megtalálta helyét, van, aki még keresi. És van, akinek az élethelyzete nagyon megnehezíti már azt is, hogy egyáltalán elgondolkodjon a változtatáson. Ám, ahogyan korábban megjegyeztem, minden a cél érdekében végrehajtott cselekedet segít. Ha úgy véli is valaki, ő nem tehet semmit, nem változtathat saját életén, akkor is tehet másokért. A hosszú távú – életeken átívelő – gondolkodás megkönnyíti mindenki helyzetét, felszabadít a tehetetlenség érzésének börtönéből.

Kevés a lehetőség a személyes találkozásokra. Pedig ezek a találkozások nagyon felemelőek, mindig további lendületet adnak. Érezhető a közösségi együttlét, a közös képalkotás ereje. Ezt az erőt, hangulatot, érzést tapasztaltam szerint mindennapos

gyakorlással fenn lehet tartani. Minden nap foglalkozva a képpel, a képalkotással, az érzések felelevenítésével. Anasztázia javaslata, hogy kezdjük a napot azzal, hogy járunk egyet a területen, szeretet-terünkben. Akinek nincs, ők is tudnak találni egy rendszeres, minden nap végzett szertartást, akár Anasztázia imáját elmondani, vagy lecsendesedve saját álmoképét felidézni és hagyni, hogy átjárja az érzés, milyen ott lenni. A lényeg azon van, minden nap.

A tíz kötet jelentős terjedelme ellenére a könyvekben nincs minden leírva. A sorozat csak a mag, amit Anasztázia elültetett. Nem kapunk minden kérdésünkre választ. Kérdéseinkre – és erre buzdít Anasztázia nagyapja, (vagy dédapja?) is, – saját magunknak kell megtalálni a válaszokat. Az adatoknak csak egy része van az anyagban. Az anyagból hiányzó adatokat sem könyvekben, sem számítógépes programok segítségével nem találhatjuk meg. Viszont „le lehet csatornázni” őket az Univerzum ismerettárából. Megfelelő készülékkel. Itt vissza is tértünk képességeink fejlesztésének szükségességéhez.

A jegyzetek elfogytak. Mit írhatnék zárszóként? Ennyi jutott eddig eszembe, ám ha gondolataimat Anasztázia üzenetére összpontosítom, újabb és újabb részletek merülnek fel, ami ennek az összefoglalónak végtelenített változata felé vezet. A gondolatok összpontosítása jelentősen hozzátesz a képalkotás eredményéhez, az alkotás tárgyiasulásához.

Még egy. Anasztázia egy érzéseinket, vágyainkat kiváltó gyönyörű képet alkotott. Mi is képeket alkotunk. Gyermekeink számára viszont mi vagyunk a kép. Azt a képet fogja nagy valószínűséggel követni, amit tőlünk lát, azt az életmódot követi majd, amit velünk átél. Példánkkal neveljük gyermekeinket. Saját magunk tökéletesítése által tökéletesítjük őket. A jó példa felmutatása a legjobb nevelési módszer.

Nagy álmom egy honi, Anasztázia elvei szerint működő településen élni. Akár még ebben az életemben. Akkor is, ha a mesterek szerint még nagyon messze járunk attól, hogy ez megvalósulhasson. Tenni ennek érdekében már most is lehet. Hogy mennyire időszerű egy ilyen település létrejötte, mennyire van alapja, ezt nem látom át egyelőre. Teszek egy próbát. Kérem, írjon nekem az, akit megérint a téma és részt venne egy erről szóló tanácskozáson. Talán most még elég, ha nézeteket adunk át egymásnak. Nem arra gondolok, ki áll készen arra, hogy alapító legyen. Bár erre is, mert ez lenne az igazi, ha sokan lennénk ilyenek.

Szentkúti birtok, 2026. július 26.

Fónad Sándor